

достенъ животъ. Както отблъзахъ и по-прѣди, Белински счита тая скръбъ свѣтла, ясна. Не е въ духътъ на Пушкина, казва той, да се отдава на скръбни чувства...<sup>1</sup> Но ний видяхме ~~както~~ <sup>както именно</sup> това е въ негова духъ, ~~ако~~ <sup>ако</sup> Белински знаеше живота на поета, тъй както той днесъ се знай, безсъмнено съвсѣмъ иначе би погледналъ на неговата поезия, <sup>както и</sup> не току тъй съ леко сърце би казалъ, че на Пушкина липсва съврѣменно европейско образование<sup>2</sup> и че като мислителъ той не е бозна какво нѣщо.<sup>3</sup> За опровержение на послѣднитѣ двѣ мнѣния на Белински служатъ запискитѣ на А. О. Смирнова, ~~идѣто~~ <sup>идѣто</sup> собственитѣ думи на Пушкина показватъ, че може би и на самия великъ критикъ би сторило честь съврѣменното европейско образование на поета и че възмогането му до степенъ националенъ поетъ е резултатъ колкото на непосредствения даръ божий, толкова и на прѣвимуществата му като мислителъ, на мощта на мисълта — която е ръководила творчеството му. И главно тази мощъ на мисълта не е позволила на художника-Пушкинъ да ~~се~~ <sup>да</sup> разкъсва въ своята скръбъ, както ~~се~~ <sup>да</sup> разкъсватъ обикновеннитѣ щедруши поети, не го е допуснала до мекушаво меланхоличане, — а е подкрепила художественния му тактъ при възсъздаване на прѣживяното. Не свѣтла, не ясна е тая скръбъ, а е тъй обективизирана, съ такова чувство на мѣрка въплътена въ художественно слово, че и великиятъ критикъ, зашеметенъ отъ външната ѣ форма, не е можалъ да схване нейната глѣбина.

<sup>1</sup> Соч. Бѣл. VIII, 382.

<sup>2</sup> Ibid. 405.

<sup>3</sup> Ibid. 404.